

UZASADNIENIE

Powódka J. S. (1) pozwem, który został nadany w polskiej placówce pocztowej w dniu 12 lipca 2016 r., a skierowanym przeciwko Urzędowi Miasta i Gminy w G., domagała się sprostowania świadectwa pracy w punkcie 2 poprzez wskazanie w nim, iż również w okresie od 1 maja 2015 r. do 15 czerwca 2016 r. wykonywała pracę Skarbnika Miasta i Gminy w G., a nie jak błędnie podano w świadectwie pracy pracę pracownika Miasta i Gminy w G..

W uzasadnieniu swego stanowiska powódka wskazała, iż mimo odwołania z zajmowanego stanowiska w 2015 r., formalnie (z uwagi na pozostawanie na zwolnieniu lekarskim) aż do ustania stosunku pracy zajmowała stanowisko Skarbnika i taka informacja winna figurować w świadectwie pracy.

Pozwany Urząd Miasta i Gminy w G. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki, na swoją rzecz, kosztów procesu według norm przepisanych.

Strona pozwana podniosła, iż uchwałą Nr III/50/02 Rady Miejskiej z dnia 30 grudnia 2002 r. powódka została powołana na stanowisko Skarbnika Miasta i Gminy G., natomiast uchwałą Nr VII/66/15 Rady Miejskiej w G. z dnia 30 kwietnia 2015 r. została odwołana z tego stanowiska. Podkreśliła, iż w świetle obowiązującego prawa odwołanie pracownika rodzi dwojakiego rodzaju skutki prawne: utratę zajmowanego stanowiska i rozwiązanie istniejącego stosunku pracy. Utrata zajmowanego stanowiska w przypadku J. S. (1) nastąpiła w dniu 30 kwietnia 2015 r., natomiast rozwiązanie stosunku pracy w dniu 30 kwietnia 2015 r., gdyż powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim (nieobecność trwała nieprzerwanie aż do dnia rozwiązania stosunku pracy, tj. do dnia 15 czerwca 2016 r.). Strona pozwana dodała, iż pismem z dnia 7 maja 2016 r. powódka została poinformowana o odwołaniu ze stanowiska Skarbnika Miasta i Gminy G., co jest równoznaczne z wypowiedzeniem stosunku pracy. Jednakże z uwagi na nieobecność powódki bieg wypowiedzenia miał się rozpocząć w momencie ustania usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy. Trwająca nieobecność J. S. (1) uniemożliwiała pracodawcy powierzenie jej innego stanowiska pracy. Zatem wydane świadectwo pracy nie zawiera błędu, albowiem do 30 kwietnia 2015 r. powódka pełniła funkcję Skarbnika Miasta i Gminy G., natomiast od 1 maja 2015 r. do 15 czerwca 2016 r. była pracownikiem Urzędu Miasta i Gminy w G..

W odpowiedzi na odpowiedź na pozew powódka podniosła, iż uchwała o odwołaniu jej ze stanowiska Skarbnika została jej doręczona dopiero w dniu 8 maja 2015 r., a zatem nie sposób zgodzić się ze stroną pozwaną, iż pełniła tę funkcję do dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Uchwałą Nr III/50/02 Rady Miejskiej w G. z dnia 30 grudnia 2002 r. oraz w oparciu o akt powołania z dnia 2 stycznia 2003 r. J. S. (1) została powołana na stanowisko Skarbnika Urzędu Miasta i Gminy w G. od dnia 1 stycznia 2003 r., na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Niesporne, a nadto dowód: uchwała nr III/50/02 z dnia 30 grudnia 2002 r. – k. 1 części B akt osobowych powódki, akt powołania – k. 3 części B akt osobowych powódki;

Uchwałą Nr VII/66/15 Rady Miejskiej w G. z dnia 30 kwietnia 2015 r. J. S. (1) została odwołana ze stanowiska Skarbnika Miasta i Gminy w G.. W uchwale została zawarta informacja, iż wchodzi ona w życie z dniem podjęcia.

Niesporne, a nadto dowód: uchwała Nr VII/66/15 z dnia 30 kwietnia 2015 r. – k. 116 części B akt osobowych powódki;

J. S. (1) od 23 kwietnia 2015 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Pismem datowanym na dzień 7 maja 2015 r., które J. S. (1) odebrała w dniu 8 maja 2015 r., została poinformowana, iż w dniu 30 kwietnia 2015 r. podjęto uchwałę odwołującą ją ze stanowiska Skarbnika. W piśmie tym wskazano, iż zgodnie z art. 70 k.p. odwołanie jest równoznaczne

z wypowiedzeniem stosunku pracy z zachowaniem wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem. Pismo zawierało także informację, iż okres wypowiedzenia wynosi trzy miesiące i jego bieg rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca następującego po zakończeniu okresu usprawiedliwionej nieobecności.

Niesporne, a nadto dowód: pismo z dnia z dnia 7 maja 2015 r. o odwołaniu ze stanowiska wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 115 części B akt osobowych powódki, świadectwo pracy – k. 4;

Stosunek pracy między stronami ustał z dniem 15 czerwca 2016 r., na podstawie art. 53 §1 k.p., w związku z niezdolnością do pracy trwającą dłużej niż łączny okres pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego w wymiarze 3 miesięcy.

Niesporne, a nadto dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia – k. 120 części B akt osobowych powódki;

W dniu 16 czerwca 2016 r. pracodawca wystawił J. S. (2) świadectwo pracy, w którym wskazał, że J. S. (1) była zatrudniona w Urzędzie Miasta i Gminy w G. w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 kwietnia 2015 r. na stanowisku Skarbnika Miasta i Gminy G., natomiast od 1 maja 2015 r. do 15 czerwca 2016 r. na stanowisku pracownika Urzędu Miasta i Gminy w G.. Powódka odebrała świadectwo pracy w dniu 19 czerwca 2016r.

Niesporne, a nadto dowód: świadectwo pracy wraz z dowodem nadania i odbioru– k. 1 części C akt osobowych powódki;

Pismem z dnia 23 czerwca 2016 r., które wpłynęło do Urzędu Miasta i Gminy w G. w dniu 24 czerwca 2016 r., J. S. (1) zwróciła się do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie pkt 2 poprzez wskazanie, że przez cały okres zatrudnienia, tj. od 1 stycznia 2003 r. do 15 czerwca 2016 r. wykonywała pracę Skarbnika Miasta i Gminy G.. Wskazała również, iż nigdy nie wniosowała o zatrudnienie jej w okresie wypowiedzenia jako „pracownika Urzędu Miasta i Gminy w G.”.

Niesporne, a nadto dowód: pismo z dnia 23 czerwca 2016r. – k.6 części C akt osobowych powódki;

Pismem z dnia 29 czerwca 2016 r. pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy. Wskazał, że z dniem 30 kwietnia 2015r. J. S. (1) została odwołana ze stanowiska Skarbnika Miasta i Gminy G. i do dnia rozwiązania stosunku pracy, tj. do dnia 15 czerwca 2016r. była pracownikiem Urzędu Miasta i Gminy w G., bez powierzonego stanowiska.

Niesporne, a nadto dowód: pismo z dnia 29 czerwca 2016 r. –k. 7 (także k. 7 akt) części C akt osobowych powódki;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie w części, znajdując podstawę prawną w treści art. 97 § 2¹ k.p., w myśl którego pracownik może w ciągu siedmiu dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu siedmiu dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Jak stanowi zaś art. 97 § 2 k.p. w świadectwie pracy należy podać m.in. informacje dotyczące zajmowanych stanowisk.

Przedstawione powyżej okoliczności faktyczne pozostawały w całości bezsporne, a Sąd ustalił je w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Bezsporne pozostawało również, iż powódka zachowała wszelkie wymogi formalne umożliwiające merytoryczne zbadanie sprawy w postępowaniu sądowym. Spór w istocie sprowadzał się natomiast do tego, na jakim stanowisku pracy zatrudniony jest pracownik, który został odwołany z zajmowanego stanowiska, a w stosunku do którego, z uwagi na przebywanie na zwolnieniu lekarskim, nie rozpoczął biegu okresu wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 70§ 1 k.p. pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie – niezwłocznie lub w określonym terminie – odwołany ze stanowiska przez organ, który go powołał, przy czym – w myśl art. 70 §2 k.p., odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, a w okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem. Jak stanowi zaś art. 72 k.p., jeżeli odwołanie nastąpiło w okresie usprawiedliwionej nieobecności w pracy, bieg wypowiedzenia rozpoczyna się po upływie tego okresu. Jeżeli jednak usprawiedliwiona nieobecność trwa dłużej niż okres przewidziany w art.53 §1 i 2, organ, który pracownika powołał, może rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia.

Nie ulega wątpliwości, iż w przypadku powódki, z którą ostatecznie rozwiązano stosunek pracy w trybie art. 53 §1 k.p., nie rozpoczął biegu okres wypowiedzenia. Z treści zacytowanych powyżej przepisów wynika nadto, na co trafnie powoływała się strona pozwana, iż odwołanie wywołuje podwójny skutek prawny: natychmiastowe zwolnienie z określonego stanowiska oraz rozwiązanie stosunku pracy, przy czym skutki te nie występują jednocześnie w razie odwołania, które jest jednoznaczne z wypowiedzeniem stosunku pracy. Powstaje zatem pytanie, na jakim stanowisku jest zatrudniona osoba, którą odwołano ze stanowiska, a której stosunek pracy nadal trwa. Jak stanowi art. 71 k.p. na wniosek lub za zgodą pracownika pracodawca może zatrudnić go w okresie wypowiedzenia przy innej pracy, odpowiedniej ze względu na jego kwalifikacje zawodowe. W myśl natomiast art. 70 §2 k.p. w okresie wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem. Pracownik może być zatem zatrudniony przy innej pracy, ale nie musi, jeżeli sam nie złoży stosowanego wniosku lub nie wyrazi zgody na zatrudnienie przy innej pracy, przy czym niezależnie od tego, czy powierzono mu inną pracę, czy też nie, nie może zarabiać mniej niż przed odwołaniem. Ustawodawca dopuszcza zatem wprost sytuację, gdy po odwołaniu ze stanowiska, pracownik pozostający w stosunku pracy w ogóle pracy nie świadczy. W literaturze wskazuje się przy tym, iż decyzje o powołaniu i odwołaniu realizują cel publiczny (chronią interes publiczny, a nie prywatny), a tym samym skoro zaistniały w ocenie organu przesłanki do odwołania danej osoby, to nie powinna ona ze skutkiem natychmiastowym świadczyć pracy na danym stanowisku, co umożliwi również powołanie innej osoby na określone stanowisko bez obawy dublowania obsady. Celem przepisu jest bowiem umożliwienie uprawnionemu organowi bieżącego realizowania polityki zatrudnienia oraz podkreślenie jego szczególnej roli w stosunku pracy z powołania (tak: Kodeks pracy. Komentarz pod red. Prof. Dr hab. Arkadiusza Sobczyk, Warszawa 2017 r., art. 70 k.p.). Należy również zwrócić uwagę, że gdyby ustawodawca stał na stanowisku, iż osoba znajdująca się w okresie wypowiedzenia nadal jest zatrudniona na stanowisku, z którego została odwołana, to nie wprowadzałby regulacji, iż w okresie wypowiedzenia ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem (art. 7- §2 k.p.), by gdyby pracownik dalej zajmował to samo stanowisko pracy, to byłoby to oczywiste i regulacja odnośnie wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia byłaby zbędna. Skutki odwołanie w postaci zwolnienia z zajmowanego stanowiska oraz rozwiązania stosunku pracy nie muszą zatem występować równocześnie, co nie oznacza w żadnej mierze, iż po odwołaniu, a przed rozwiązaniem stosunku pracy pracownik nadal zajmuje stanowisko, z którego został odwołany. Z rozpiętością dat między odwołaniem ze stanowiska a rozwiązaniem stosunku pracy mamy do czynienia w przypadku powódki, która, w świetle powyższych wywodów, z uwagi na odwołanie ze stanowiska Skarbnika nie była już na nim zatrudniona. Z uwagi na usprawiedliwioną nieobecność w pracy nie istniała przy tym możliwość, przy założeniu woli powódki objęcia innego stanowiska, powierzenia jej innego stanowiska pracy. Stąd też, w ocenie Sądu, słuszny co do zasady jest zapis zawarty w świadectwie pracy, iż powódka była po odwołaniu pracownikiem Urzędu Miasta i Gminy G., albowiem nie zajmowała wówczas innego stanowiska. Błędna natomiast jest data, do której powódka była zatrudniona na stanowisku Skarbnika. Odwołanie ze stanowiska w rozumieniu art. 70 k.p., tak jak każde oświadczenie woli składane drugiej osobie, staje się bowiem skuteczne dopiero z chwilą, gdy doszło do pracownika w taki sposób, że mógł on się zapoznać z jego treścią (art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) – tak min. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1988 r., III PZP 34/88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2004 r., I PK 282/03). Poza sporem pozostaje, iż informację o odwołaniu ze stanowiska Skarbnika powódka odebrała w dniu 8 maja 2016 r., co wynika wprost ze zwrotnego potwierdzenia odbioru znajdującego się w aktach osobowych oraz co podkreślała powódka w odpowiedzi na odpowiedź na pozew. Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, by oświadczenie o odwołaniu ze stanowiska dotarło do powódki wcześniej.

Mając na względzie powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż powódka zajmowała stanowisko Skarbnika do dnia 8 maja 2015 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Jak stanowi art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. Strona pozwana reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, którego wynagrodzenie w związku z przedmiotem sprawy wynosiło 120 zł – §9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Mając na uwadze, iż powódka wygrała proces w części Sąd zasądził od niej, na rzecz strony pozwanej, połowę stawki wynagrodzenia, tj. kwotę 60 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...).